

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Bruntále rozhodl v hlavním líčení konaném dne 11. 10. 2016 samosoudce
Mgr. Marek Stach **t a k t o :**

Obžalovaní

1) M. K .,

nar. XXX v XXX, OSVČ, trvale bytem v XXX,

2) N. D .,

nar. XXX v XXX, operátorka, trvale bytem v XXX, přechodně bytem v XXX, adresa pro
doručování XXX,

jsou vinni,

že

1) M. K. a N. D.

v úmyslu získat majetkový prospěch pro M. K. – stíhaného samostatně – dne 5. 2. 2015 v Bruntále na pobočce České spořitelny a.s., na ul. Ruská 10, požádala obžalovaná N. D. o poskytnutí úvěru ve výši 600.000 Kč, který jí byl poskytnut na základě smlouvy o úvěru a byl veden na úvěrovém účtu č. 5780962843/0800, přičemž k žádosti o poskytnutí úvěru doložila pracovní smlouvu z 1. 11. 2014, výplatní pásky a potvrzení zaměstnavatele o výši pracovního příjmu zaměstnance z 3. 2. 2015, dle kterých měla dosahovat čistého měsíčního příjmu ve výši přesahující částku 26 tisíc Kč, přičemž na těchto byl jako její zaměstnavatel uveden

obžalovaný M. K., který za tímto účelem obžalovanou D. po předchozí domluvě s M. K. v blíže nezjištěné době od října 2014 do 5. 2. 2015 rovněž přihlásil jako svého zaměstnance u Okresní správy sociálního zabezpečení, ačkoliv D. u M. K. ve skutečnosti vůbec nepracovala a nepobírala tak od něj žádný příjem, neboť v té době byla studentkou Gymnázia a Střední odborné školy, Rýmařov, přičemž na poskytnutý úvěr bylo uhrazeno pouze 5 splátek v celkové výši 51.215,39 Kč a následně až dosud na poskytnutý úvěr nebylo ničeho hrazeno, čímž poškozené společnosti Česká spořitelna, a.s., IČ: 452 44 782, byla způsobena škoda ve výši 600.000 Kč,

2) M. K.

v přesně neustanovené době od října 2014 do 2. 2. 2015 po předchozí domluvě s M. K. – stíhaným samostatně – nechal přihlásit jako svého zaměstnance u Okresní správy sociálního zabezpečení P. K. – stíhaného samostatně -, který měl být u něj zaměstnán na základě fiktivně sjednané pracovní smlouvy od 1. 11. 2014, ačkoliv fakticky pro něj žádnou pracovní činnost nevykonával a byl v té době bez zaměstnání, a v součinnosti s M. K. následně P. K. dne 2. 2. 2015 v Olomouci na pobočce České spořitelny a.s. v Obchodním centru Šantovka požádal o poskytnutí úvěru ve výši 390.000 Kč, a to na základě žádosti č. 2015610628, k níž doložil potvrzení zaměstnavatele o výši pracovního příjmu zaměstnance z 2. 2. 2015, dle kterého měl u M. K. dosahovat průměrného čistého měsíčního výdělku ve výši 26.185 Kč, přičemž úvěr ze strany společnosti Česká spořitelna, a.s., IČ: 452 44 782 nebyl schválen a poskytnut,

3) M. K.

v přesně neustanovené době od října 2014 do 4. 2. 2015 ačkoliv si byl vědom, že po předchozí domluvě s M. K. – stíhaným samostatně – u něj byli fiktivně přihlášení jako jeho zaměstnanci u Okresní správy sociálního zabezpečení N. D. a P. K., kterým byly vystaveny fiktivní pracovní smlouvy, umožnil M. K. zcela volně disponovat s jeho firemním razítkem, přičemž takto na základě fiktivně sjednané pracovní smlouvy u něj měl být od 4. 2. 2015 zaměstnán T. J. – stíhaný samostatně -, který byl rovněž přihlášen jako jeho zaměstnanec u Okresní správy sociálního zabezpečení, ačkoliv fakticky pro něj tento žádnou pracovní činnost nevykonával, a tento na základě nepravdivých listin prokazujících jeho zaměstnání u M. K.

a) po předchozí telefonické žádosti prostřednictvím klientského centra společnosti Česká spořitelna, a.s., požádal o poskytnutí úvěru ve výši 110.000 Kč, který mu byl poskytnut dne 23. 2. 2015 a byl veden na úvěrovém účtu č. 5806889833/0800, přičemž následně po opětovné telefonické žádosti prostřednictvím klientského centra požádal o poskytnutí úvěru ve výši 140.000 Kč, který mu byl poskytnut dne 18. 3. 2015 a byl veden na úvěrovém účtu č. 5797515863/0800 s tím, že použití úvěru bylo omezeno sjednaným účelem, a to splacením dluhu z předchozího úvěru z 23. 2. 2015, čímž poškozené společnosti Česká spořitelna, a.s., IČ: 452 44 782 způsobil škodu ve výši 140.000 Kč,

b) se zaevidoval jako uchazeč o zaměstnání u Úřadu práce v Rýmařově a požádal o přiznání podpory v nezaměstnanosti, která mu na základě uvedeného fiktivního zaměstnání byla přiznána na základě rozhodnutí z 26. 5. 2015 a byla mu vyplacena v celkové výši 32.635 Kč,

t e d y

N. D.

v bodě 1)

vedla při sjednávání úvěrové smlouvy nepravdivé údaje a způsobila tímto činem značnou škodu,

M. K.

v bodě 1)

umožnil jinému, aby uvedl při sjednávání úvěrové smlouvy nepravdivé údaje a způsobil tímto činem značnou škodu,

v bodě 2)

umožnil jinému, aby uvedl při sjednávání úvěrové smlouvy nepravdivé údaje, přičemž jeho jednání bezprostředně směřovalo ke způsobení větší škody, avšak k jeho dokonání nedošlo,

v bodě 3a)

umožnil jinému, aby uvedl při sjednávání úvěrové smlouvy nepravdivé údaje a způsobil tímto činem větší škodu,

v bodě 3b)

umožnil jinému, aby se obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou,

č í m ž s p á c h a l i

N. D.

v bodě 1)

zločin úvěrového podvodu dle § 211 odst. 1, odst. 5, písm. c) trestního zákoníku,

M. K.

v bodě 1)

zločin úvěrového podvodu dle § 211 odst. 1, odst. 5, písm. c) trestního zákoníku, ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku,

v bodě 2)

přechin úvěrového podvodu dle § 211 odst. 1, odst. 4 trestního zákoníku, ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku,

v bodě 3a)

přechin úvěrového podvodu dle § 211 odst. 1, odst. 4 trestního zákoníku, ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku,

v bodě 3b)

přechin podvodu dle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku,

a z a t o s e o d s u z u j í

obžalovaný M. K.

podle § 211 odst. 5 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody **v trvání 2 (dvou) roků a 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu **v trvání 3 (tří) roků.**

obžalovaná N. D.

podle § 211 odst. 5 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody **v trvání 2 (dvou) roků.**

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalované výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu **v trvání 2 (dvou) roků a 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je **obžalovaný M. K. povinen zaplatit** na náhradě škody poškozenému **Úřadu práce České republiky, krajská pobočka v Ostravě**, se sídlem 30. dubna 3130/2c, Ostrava, IČ 72496991, částku 32.635 Kč.

O d ů v o d n ě n í

Na základě důkazů provedených v rámci hlavního líčení dospěl soud k závěru, že obžalovaní K. a D. jednali způsobem podrobně popsáním ve skutkové větě výroku o vině tohoto rozsudku. Takovýto skutkový stav byl v průběhu hlavního líčení zjištěn z provedených důkazů a jejich posouzením samostatně i ve vzájemném souhrnu postupem podle § 2 odst. 6 trestního řádu, konkrétně z výpovědi obžalovaného M. K., čtením výpovědi obžalované N. D., výslechem svědků M. K., P. K., T. J. a R. Š., jakož i z listinných důkazů.

Obžalovaný M. K. v průběhu hlavního líčení popsal, jak jej oslovil jeho synovec M. K. s žádostí o pomoc při vyřizování půjčky na částku 100.000 Kč s tím, že pomoc měla spočívat ve fiktivním zaměstnání přítelkyně M. K. N.. M. K. měl uvádět, že vše domluví a zajistí a následně domluvil u účetní paní Š. schůzku, na kterou se dostavil obžalovaný M. K. a byl zde přítomen i M. K.. Podle obžalovaného on sám zatím čekal venku, zatímco M. K. spolu s účetní chystali potřebné tiskopisy. Následně se za nimi dostavil a tyto tiskopisy podepsal. Obžalovaný uváděl, že svému synovci věřil, což mu i sdělil s tím, že celkově s věcí nechce mít nic společného, tiskopisy ani nečetl a pouze je podepsal tam, kde mu to bylo ukázáno, ví pouze, že prvním z tiskopisů na hromadě byla pracovní smlouva na jméno obžalované D., přičemž ani neví, kolik tiskopisů takto mohl celkem podepsat. Pokud jde o přítomnou účetní, s touto obžalovaný nikdy nespolupracoval a zajistil ji M. K., sám obžalovaný si účetnictví zpracovával sám. Zhruba měsíc po této události, v průběhu ledna 2015 se znovu sešel obžalovaný s M. K., který potřeboval dořešit platby sociálního pojištění na obžalovanou a za tímto účelem obžalovaný opatřil razítkem tři nebo čtyři tiskopisy bez toho, aby něco podepisoval. Pokud jde o obžalovanou D., tuto měl obžalovaný zaměstnávat na dobu neurčitou s tím, že po třech měsících měl být pracovní poměr ukončen. Veškerá dokumentace k pracovnímu poměru obžalované však zůstala u M. K. a obžalovaný ji neměl k dispozici. Stejně tak obžalovaný není o tom, že by byl pracovní poměr obžalované skutečně ukončen. Pokud jde o vyhotovení dokumentu souvisejících s fiktivním zaměstnáním P. K. či T. J., o tomto se obžalovaný dozvěděl až od policie, on sám ve vztahu k těmto osobám nic nepotvrdil ani o ničem nevěděl. Podle obžalovaného je možné, že v průběhu podepisování tiskopisů k obžalované D. mu M. K. podstrčil i tiskopisy související s P. K., stejně tak se M. K. mohl dostat k jeho firemnímu razítku, když běžně navštěvoval svou babičku, u které obžalovaný

bydlel. Podle obžalovaného si však M. K. jeho firemní razítko nezapůjčil s jeho vědomím, ví ale o tom, že si je z jeho bydliště vzal, což bylo někdy v únoru či březnu 2015 a následně mu jej po různých výmluvách vrátil.

Obžalovaná N. D. u hlavního líčení využila svého práva a k věci odmítla vypovídat, z toho důvodu postupem podle § 207 odst. 2 trestního řádu byl u hlavního líčení čten protokol o jejím výslechu z přípravného řízení v procesním postavení obviněné. Tehdy obžalovaná popsala, jak se v září 2014 seznámila s M. K., k němuž se po nějaké době i nastěhovala a zhruba měsíc poté jí jmenovaný přesvědčil, aby si na své jméno ale v jeho prospěch vzala úvěr s tím, že aktuálně potřebuje finanční prostředky ke svým investicím. Obžalovaná uvedla, že jí bylo známo, že M. K. sice oficiálně nepracuje, ale věděla o tom, že obchoduje s automobily a předpokládala, že finanční prostředky ke splácení úvěru mít bude. Obžalovaná dále popsala, jak jí M. K. vysvětlil, že jí fiktivně zaměstná u svého strýce M. K., když obžalovaná v té době byla studentkou a tedy v podstatě bez příjmu. Následně jí donesl podepsat pracovní smlouvu, podle které by byla u M. K. zaměstnána jako administrativní pracovníce s příjmem 26.000 Kč, tato smlouva již byla opatřena firemním razítkem M. K. i podpisem. Přímo u jednání M. K. s obžalovaným M. K. však obžalovaná nikdy přítomna nebyla. Kromě pracovní smlouvy pak obžalovaná ještě podepsala výplatní lístky a následně s M. K. odjeli na pobočku České spořitelny v Bruntále, kde na své jméno vyřídila úvěr na částku 600.000 Kč, která jí byla vyplacena ve dvou platbách po 300.000 Kč. Přestože M. K. ke splácení uváděl, že má peněz dost, úvěr tedy měl hradit on, uhradil podle obžalované jen několik splátek a následně to splácet přestal, přičemž sama obžalovaná coby studentka neměla finanční prostředky ke splácení úvěru a ani v současné době, kdy je již zaměstnána, nevychází s financemi natolik, aby mohla úvěr splácet. Obžalovaná dále popsala, jak jí M. K. přesvědčoval k vyřízení úvěrů od společnosti CETELEM a Komerční banky, k čemuž i nachystal podklady, tyto úvěry však obžalovaná již na své jméno odmítla uzavřít, když se to M. K. dozvěděl, vyhodil ji z bytu. K fiktivnímu pracovnímu poměru u M. K. svědkyně ještě uvedla, že neví, jaká doba trvání pracovního poměru byla ve smlouvě uvedena, ví pouze, že M. K. jí uváděl, že musí obžalovanému hradit ještě odvody za její osoby. Obžalovaná rovněž ví o tom, že M. K. navštěvoval obžalovaného M. K. v bydlišti jeho matky, kde i obžalovaný přebýval.

Pokud byly obžalovanému M. K. předkládány k nahlédnutí jednotlivé listinné podklady založené v trestním spise, vyjadřoval se jmenovaný k autentičnosti podpisů s tím, že na přehledu o výši pojistného na č. l. 89 není zanesen jeho podpis, zatímco na přihlášce pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za pracovní úrazy a nemoci z povolání na č. l. 90 je jeho vlastnoruční podpis. V případě pracovní smlouvy vztahující se k zaměstnanci P. K. na č. l. 91 spisu obžalovaný označil podpis zaměstnavatele za svůj vlastní, stejně tak, jako podpis na přihlášce a evidenčním listu zaměstnavatele. V případě dalších tiskopisů vztahujících se k zaměstnání T. J. na č. l. 104- 110 spisu, pak obžalovaný uvedl, že se o jeho podpisy nejedná.

Svědka M. K. u hlavního líčení popsal, jak přesvědčil svého strýce M. K. i svou tehdy tehdejší družku N. D. ke spolupráci ohledně toho, aby si mohl na svou osobu vyřídit jménem N. D. úvěr ve výši 600.000 Kč. Podle svědka o jiné výši úvěru po celou dobu ani neuvažoval, obžalovanému M. K. však pravděpodobně o úvěru nic neříkal a nezmiňoval tedy ani žádnou konkrétní částku. S obžalovaným M. K. tedy svědek dohodl, že spoluobžalovanou D. fiktivně zaměstná, za tímto účelem kontaktovali rovněž účetní paní Š., kterou však neobeznámili s tím, že zaměstnání bude pouze fiktivní. S účetní se sešli spolu s obžalovaným K. a podepsali rovněž dokumenty nezbytné k fiktivnímu zaměstnání obžalované D.. Podle svědka je možné, že si obžalovaný dokumenty, které podepisoval ani nečetl a příliš jej to nezajímalo. Vyřízení

úvěru už pak řešil svědek toliko s obžalovanou D. s tím, že schválený úvěr měl splácet on sám. V té době neměl svědek žádný stabilní příjem, úvěr řádně nesplácel, je možné, že na něj byla uhrazena částka kolem 51.000 Kč. Podle svědka se obžalovaný M. K. už následně nezajímal o to, zda byl úvěr vyřízen, pokud pak jde o výpověď obžalované D. z pracovního poměru, tato byla podle svědka nějakým způsobem řešena, svědek si už ale nevybavuje, jak přesně. Ve vztahu k zaměstnání P. K., svědek M. K. uvedl, že si myslí, že v celé této záležitosti obžalovaný M. K. zřejmě ani nevěděl, že je možné že veškeré přihlášky a pracovní smlouvu podepisoval on sám. Pokud však svědkovi bylo předestřeno, že sám obžalovaný označil podpis na pracovní smlouvě P. K. za svůj vlastní, uvedl svědek M. K., že toto je možné a že skutečně mohl být pracovní poměr na jméno P. K. řešen ve stejnou dobu, jako pracovní poměr obžalované D.. Vzhledem k určitým rozporům ve výpovědi svědka, kterou učinil u hlavního líčení, oproti výpovědi z přípravného řízení měla část této jeho výpovědi z přípravného řízení u hlavního líčení postupem podle § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu přečtena, když svědek tehdy popisoval jak si P. K. hodlal vyřídit půjčku na své jméno a tato byla vyřizována ve stejném období jako v případě půjčky na jméno obžalované D. s tím, že rovněž P. K. měl zaměstnávat obžalovaný K., nepamatoval si však už přesně, zda písemnosti na jméno P. K. byly podepisovaný ve stejnou dobu jako písemnosti na jméno spoluobžalované D.. Dále tehdy svědek uvedl, že z počátku sice obžalovaný o zaměstnání P. K. vědět nemusel, následně už to ale nepochybně věděl, když mu na jméno P. K. museli docházet podklady z příslušných úřadů. Po předestření této své výpovědi z přípravného řízení svědek připustil, že obžalovanému skutečně mohl říkat i o zaměstnání P. K.. K osobě T. J. svědek uvedl, že tento potřeboval potvrzení pro úřad, rovněž si chtěl vyřídit půjčku, nicméně přesný průběh u něj si již nepamatuje a zřejmě mu jen poskytl kontakt na účetní, aby si vše vyřešil sám. Podle svědka se on sám s obžalovaným nebavil o tom, že by měl T. J. zaměstnávat. Zároveň však svědek uvedl, že míval k dispozici firemní razítko obžalovaného, který mu toto přenechával, když často býval mimo místo bydliště a stávalo se, že bylo potřeba podepsat nějaké podklady pro účetní. Podle svědka nebyl problém v přístupu k razítku, když obžalovaný bydlel u babičky svědka a k používání razítka mu dal svolení s tím, že razítko se nacházelo na stole v pokoji obžalovaného. Opět z důvodů určitých rozporů oproti své výpovědi z přípravného řízení bylo nutno svědkovi přečíst část této jeho výpovědi, když tehdy uváděl, že T. J. jej oslovil v únoru nebo březnu 2015 kvůli pracovní smlouvě, kterou potřeboval doložit u příslušného úřadu. Svědek tehdy uvedl, že J. předal kontakt na obžalovaného K. i na účetní paní Š. a řekl mu, aby se s nimi pokusil domluvit. On sám dále v této věci již neměl nic dalšího řešit. Po předestření této své předchozí výpovědi pak svědek uvedl, že podle něj měl T. J. kontakt na obžalovaného, nicméně pokud jej o něj opravdu chtěl, určitě mu jej poskytl.

Svědek P. K. u hlavního líčení uvedl, že obžalovaného K. zná pouze od vidění do března ale M. K., který mu v době, kdy byl sám svědek v tísni, nabídl, že mu pomůže vyřídit úvěr na jeho osobu, což mělo proběhnout tak, že by jej M. K. přihlásil u svého příbuzného M. K. jako zaměstnance. Jak M. K. slíbil, tak podle svědka i učinil a následně předal svědkovi podklady, nezbytné písemnosti svědek podepsal za přítomnosti toliko M. K., obžalovaný ani účetní u tohoto přítomni nebyli. Sám svědek byl tehdy veden u Úřadu práce s příjmem ve výši kolem 6.000 nebo 7.000 Kč coby podpory v nezaměstnanosti. K dalším dotazům svědek připustil, že podepisoval i podklady k vyřízení úvěru, pokud v průběhu přípravného řízení uváděl v tomto směru něco jiného, tak to bylo z důvodu jeho obav, co se dál bude dít.

Svědek T. J. u hlavního líčení uvedl, že obžalovaného M. K. zná toliko od vidění, zná však lépe M. K. a popsal, jak z toho důvodu, že neměl odpracován dostatečný počet měsíců, mu neposkytli úvěr, a když se s tímto svěřil M. K., slíbil mu jmenovaný, že mu v této věci

pomůže. Podle svědka mělo dojít k tomu, že by byl fiktivně zaměstnán ve firmě obžalovaného. Svědek dále popsal, jak se za ním dostavil M. K. s přichystanými dokumenty, které orazítkoval, svědek je pak podepsal, přičemž M. K. se mu nesvěřil, jak tyto dokumenty či samotné razítko opatřil. S takto získanými doklady si pak svědek vyřídil na své jméno úvěr nejprve na částku 110.000 Kč, kterou následně navýšila na 140.000 Kč, tento úvěr byl z jeho strany splácen a došlo již k jeho úplnému uhrazení. Podklady k fiktivnímu zaměstnání svědek dále použil u Úřadu práce, čímž a zjistil vyřízení výplat podpory v nezaměstnanosti, na kterou jinak neměl nárok. Samotný fiktivní pracovní poměr u obžalovaného byl podle svědka ukončen zhruba po dvou měsících písemnou výpovědí, kterou podepsal za zaměstnavatele M. K., bylo to zejména z důvodu, že svědek musel sám za sebe platit i zákonné odvody a chtěl, aby tyto byly placeny po co nejkratší dobu. Podle svědka sám obžalovaný M. K. o celé záležitosti přímo nevěděl, zároveň ale svědek připustil, že na obžalovaného dostal od M. K. kontakt.

Svědčce R. Š. u hlavního líčení popsal, jakou má praxi coby účetní a rovněž jak jí M. K., který je známým její sestry přibližně v listopadu 2014 kontaktoval s tím, že chtěl pomoci při zaměstnání dalších osob u svého příbuzného M. K.. Podle svědkyně M. K. tehdy zmiňoval dvě osoby, které by měly být zaměstnány u obžalovaného a to P. K., který byl v té době sousedem svědkyně a dále N. D.. Svědkyně se tedy se jmenovaným sešla, kdy si vzájemně vysvětlili jednak co po svědkyni jmenovaný požaduje a jednak jak by vše mělo být formálně provedeno. K další schůzce již měla svědkyně nachystány veškeré nezbytné podklady a k této se dostavil i obžalovaný M. K., který svědkyni podepsal generální plnou moc, k vyřizování svých záležitostí ohledně zaměstnanců a rovněž nezbytné podklady se zaměstnáním výše jmenovaných osob, tedy P. K. a obžalované D., jednalo se o pracovní smlouvy, přihlášky na sociální správu, finanční úřad a podobně. Svědkyně trvala na tom, že vždy svým klientům vysvětlí přesně, co podepisují, a tak to podle ní bylo i v tomto případě i přes to, že obžalovaný M. K. se jevil tak, že se o podklady, které měl podepsat, příliš nezajímal. Takto podle svědkyně muselo být sděleno, že se jedná o uzavírání pracovního poměru ve vztahu k celkem dvěma různým osobám, což podle svědkyně bylo zřejmé i podle toho, že zvláště v případě P. K. a zvláště v případě obžalované D. byly nachystány dvě různé hromádky podkladů. Tato druhá schůzka mohla podle svědkyně proběhnout v průběhu prosince 2014, zhruba v jeho polovině. Podle svědkyně se na této schůzce neřešily žádné úvěry, byla to podle ní jediná schůzka, na které byl přítomen i obžalovaný M. K.. V únoru či březnu 2015 pak svědkyni oslovil opět M. K. tentokrát s P. K., kteří požadovali potvrzení pro vyřízení úvěru s tím, že v případě obžalované D. se podle svědkyně nic takového nepotvrzovalo. V tomto případě, měli jmenovaní k dispozici toliko prázdné, nepodepsané a neorazítkované formuláře. V tomto ani v dalších případech pak svědkyně přímo od obžalovaného K. nic neověřovala. V březnu nebo v dubnu 2015 svědkyni kontaktoval M. K. ohledně T. J., který se následně dostavil sám a svědkyně tak řešila i jeho pracovní poměr u obžalovaného. V tomto případě však již obžalovaný nemusel být přítomen a nemusel podepisovat nezbytné dokumenty vzhledem k tomu, že již při předchozí schůzce svědkyni poskytl plnou moc. Následně pak svědkyně z podnětu M. K. řešila ukončení pracovního poměru ve vztahu ke všem výše jmenovaným, což mohlo probíhat v průběhu dubna či května 2015, přičemž ani v tomto případě s obžalovaným nekomunikovala. O tom, že by se jednalo toliko o fiktivní zaměstnání jmenovaných osob, svědkyně nevěděla.

V průběhu hlavního líčení byly provedeny rovněž listinné důkazy. Z písemných oznámení a zpráv poškozené České spořitelny a.s. jsou zřejmé bližší údaje k jednotlivým úvěrům vyřízeným na jména P. K., N. D. či T. J., včetně výše úvěru, který byl v každém z těchto případů požadován, data, kdy byla žádost o úvěr podána, údajů, které byly uvedeny k osobě

zaměstnavatele či k výši uváděné měsíční mzdy, stejně tak je v těchto materiálech uvedeno, zda byl úvěr povolen, či zda byla žádost o úvěr zamítnuta tak, jak tomu bylo toliko v případě P. K., i jak byl úvěr v případě jeho poskytnutí splácen s tím, že v případě úvěru na jméno T. J. již došlo k uhrazení celého úvěru, zatímco v případě úvěru na jméno obžalované D. trvá dluh na jistinu ve výši 592.312,79 Kč a na úrocích ve výši 11.836,25 Kč. Ze strany poškozené České spořitelny a.s. byly dále poskytnuty veškeré podklady k jednotlivým úvěrům, které měla tato poškozená k dispozici včetně úvěrových smluv, žádosti o úvěr s příloženými potvrzeními i o výši příjmu, doplněnými o razítko zaměstnavatele M. K. a s dalšími souvisejícími materiály. V případě úvěru na jméno obžalovaného D. byly doloženy rovněž upomínky ke splácení úvěru, či přehled jednotlivých splátek uhrazených na poskytnutý úvěr. Doloženy jsou rovněž pracovní smlouvy, týkající se každé z výše jmenovaných osob s tím, že v případě P. K. a obžalované D. mělo být datum nástupu do práce 1. 11. 2014 a v případě T. J. 4. 2. 2015 s tím, že ve všech případech se jednalo o pracovní poměr na dobu neurčitou, pracovní smlouvy jsou ve všech případech podepsány, jak zaměstnancem, tak zaměstnavatelem s tím, že je vždy uvedeno i razítko firmy M. K.. Součástí materiálu související s pracovním poměrem jsou pak i další tiskopisy zejména v podobě přihlášení zaměstnance k zákonným pojištěním. V případě pracovního poměru s osobou T. J. pak byla i doložena dohoda o skončení pracovního poměru podepsaná zaměstnancem i zaměstnavatelem a opatřená razítkem obžalovaného, datovaná k 16. 3. 2015. Doloženy byly rovněž vystavené mzdové listy k osobám T. J. a obžalované D.. Podle potvrzení o studiu měla obžalovaná D. studentkou Gymnázia a Střední odborné školy Rýmařov v době od 1. 9. 2014 do 10. 8. 2015. Podle zprávy Úřadu práce ČR pracoviště Bruntál pak byla obžalovaná D. vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání v době od 7. 5. 2014 do 31. 8. 2014 a k její osobě není vedeno, že by pobírala nyní nebo v minulosti dávky pomoci v hmotné nouzi či dávky státní sociální podpory. Podle zprávy Komerční banky a.s. je k osobě obžalované D. vedena žádost o úvěr k 25. 3. 2015 s tím, že ještě před zpracováním samotného úvěru, bylo od projednávání úvěru ustoupeno a k tomuto nemá uvedená společnost žádné podklady. Podle zprávy Úřadu práce ČR pracoviště Rýmařov byl T. J. do 3. 2. 2015 veden v evidenci uchazečů o zaměstnání odkud byl k 4. 2. 2015 vyřazen z důvodu nástupu do zaměstnání k obžalovanému M. K. na základě doložené pracovní smlouvy s tím, že od 16. 3. 2015 byl opětovně veden v evidenci uchazečů o zaměstnání do 15. 4. 2015, kdy byl na vlastní žádost vyřazen. Podle uvedené zprávy byla jmenovanému vyplácena podpora v nezaměstnanosti, když tento byl opětovně evidován i v období od 26. 5. 2015 do 8. 9. 2015 a i tehdy uváděl jako posledního zaměstnavatele obžalovaného K.. Podpora v nezaměstnanosti byla jmenovanému vyplácena po období celkem 7 měsíců v částkách od 1.422 Kč do 7.345 Kč. Zároveň z příslušného pracoviště úřadu práce byly doloženy i jednotlivé související písemné materiály s vedením T. J. v evidenci uchazečů o zaměstnání včetně rozhodnutí o přiznání podpory v nezaměstnanosti. Podle zpráv Okresní správy sociálního zabezpečení Bruntál je zřejmé, že výše uvedené osoby byly vedeny jako zaměstnanci obžalovaného M. K. i u tohoto orgánu s tím, že obžalovaný za celé období za tyto zaměstnance neodváděl žádné pojistné na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. P. K. tak byl jako zaměstnanec veden od 1. 11. 2014 do 31. 1. 2015, obžalovaná D. od 1. 12. 2014 do 31. 1. 2015 a T. J. od 4. 2. 2015 do 15. 3. 2015. Podle zprávy Vojenské zdravotní pojišťovny ČR přihlásil obžalovaný K. u této zdravotní pojišťovny jednoho svého zaměstnance, jehož bližší údaje však nespécifikoval a není tedy zřejmé, o koho se mělo jednat. Součástí trestního spisu jsou rovněž listinné materiály související s trestním stíháním M. K. pro související trestnou činnost. V průběhu hlavního líčení dne 11. 10. 2016 byl ze strany obžalovaného předložen k ohledání jeho mobilní telefon s tím, že takto byl konstatován jako věcný důkaz a ze strany soudu přečtena část obsahu sms zpráv v nichž by měla být obsažena komunikace mezi obžalovaným a M. K. z období od 22. 5. 2015. Z obsahu této komunikace je zřejmé, že obžalovaný je značně

rozčilen nad dalším vývojem celé věci a přístupem ze strany M. K. s tím, že měl ze strany Správy sociálního zabezpečení zjistit na svou firmu i další zaměstnance, zatímco on sám přiznal toliko dva zaměstnance, které i podepsal. Zároveň obžalovaný požaduje vrácení veškerých písemností a razítka, přičemž v následné komunikaci z dalšího období M. K. sděluje, že razítko už mu nepůjčí. A ze strany obžalovaného bylo rovněž v průběhu uvedeného hlavního líčení předloženo jeho firemní razítko, z něhož byl pořízen otisk, založený v trestním spise.

Trestného činu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 4 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo při sjednávání úvěrové smlouvy nebo při čerpání úvěru uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje nebo podstatné údaje zamlčí a způsobí takovým činem větší škodu, téhož trestného činu dle § 2011 odst. 5, písm. c) trestního zákoníku se pak dopustí ten, kdo takovým činem způsobí značnou škodu. Přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku se pak dopustí ten, kdo sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou. V souladu s ustanovením § 138 odst. 1 trestního zákoníku se škodou nikoliv nepatrnou rozumí škoda ve výši nejméně 5.000 Kč, větší škodou škoda ve výši nejméně 50.000 Kč a značnou škodou škoda ve výši nejméně 500.000 Kč. Účastníkem ve formě pomoci je ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku ten, kdo úmyslně umožní nebo usnadní jinému spáchání trestného činu, pokud dojde alespoň k jeho pokusu. Pokusem je pak potřeba ve smyslu § 21 odst. 1 trestního zákoníku k trestnému činu rozumět jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo.

Obžalovaná N. D. se prakticky zcela doznamenala k tomu, že na základě popudu svého tehdejšího druha M. K. se nechala fiktivně zaměstnat ve firmě jeho strýce, obžalovaného M. K., přičemž materiály související s tímto fiktivním zaměstnáním, jejichž obsah byl nepravdivý, použila při uzavírání úvěru na částku 600.000 Kč u společnosti Česká spořitelna a.s., v rámci něhož rovněž uvedla nepravdivé údaje ohledně svého zaměstnání či příjmu, případně i osoby, pro kterou byl ve skutečnosti celý úvěr určen. Doznání obžalované je v souladu s ostatními provedenými důkazy. Takto bylo prokázáno, že obžalovaná při sjednávání úvěrové smlouvy uvedla nepravdivé údaje a vzhledem k tomu, že úvěr byl její osobě plně vyplacen, naplnila svým jednáním znaky zločinu úvěrového podvodu dle § 211 odst. 1, 5 písm. c) trestního zákoníku, jednáním popsáním pod bodem 1) výroku o vině tohoto rozsudku. Výše škody, způsobené tímto úvěrovým podvodem, je směrodatná k datu přiznání a vyplacení úvěru a činí tedy celých 600.000 Kč s tím, že následně byla tato škoda několika ojedinělými splátkami v celkové výši 51.215,39 Kč snížena, i když se jedná o snížení relativně zanedbatelné.

Obžalovaný M. K. v případě bodu 1) výroku o vině tohoto rozsudku se doznal toliko částečně, když připustil, že s vědomím, že jeho synovec M. K. hodlá vyřizovat úvěr či úvěry na další osoby, k čemuž hodlá použít nepravdivých údajů ohledně zaměstnání u firmy obžalovaného, tomuto poskytl potřebnou součinnost a fakticky takto fiktivně zaměstnal tehdejší družku M. K., spoluobžalovanou D.. Obžalovaný se tak již ve své výpovědi plně doznal k účastenství ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k trestnému činu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 trestního zákoníku. Na druhou stranu obžalovaný namítal, že se v daném případě mělo jednat toliko o úvěr ve výši 100.000 Kč a on tedy nepředpokládal, že by M. K. vyřizoval úvěr na vyšší částku. Jmenovaný se tedy podle obžalovaného oproti předchozí dohodě dopustil excesu. Předně je nutno k této obhajobě ze strany obžalovaného podotknout, že celkově působí sama o sobě relativně rozporuplně, když obžalovaný uváděl, že se o celou záležitost prakticky vůbec nezajímal a nechtěl s tímto mít nic společného, proto ani

tiskopisy, které podepisoval, nečetl, na druhou stranu ale trval na tom, že si pamatuje, že žádost o úvěr měla být toliko ve výši 100.000 Kč. Pokud však obžalovaný tak, jak sám připustil, skutečně podepisoval listinné materiály, aniž by si je přečetl nebo se o jejich obsah blíže zajímal, mohl by být za takových okolností přinejmenším srozuměn s tím, že může podepsat i tiskopis, vztahující se k úvěru na vyšší částku než je 100.000 Kč. Zároveň, pokud obžalovaný podepsal listiny týkající se přijetí spoluobžalované D. do pracovního poměru, musel být přinejmenším srozuměn s tím, že takovéto listiny mohou být použity k vyřízení úvěrů na její jméno na vyšší částku, případně k vyřízení většího počtu úvěrů, a to i na jména dalších osob, když účetní, kterou prakticky ani neznal, udělil v této souvislosti plnou moc k veškerým dalším úkonům ohledně zaměstnávání osob a takto se tedy v podstatě úmyslně vzdal jakékoliv kontroly nad tím, jak bude následně s materiály souvisejícími se zaměstnáním spoluobžalované D. či jiných osob nakládáno. Už tyto skutečnosti poukazovaly na naplnění znaku zločinu úvěrového podvodu i podle § 211 odst. 5 písm. c) trestního zákoníku ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku zaviněním přinejmenším v podobě úmyslu nepřímého ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Výpovědi svědka M. K. je však naznačená obhajoba obžalovaného vyvracena, když jmenovaný uvedl, že o tom, v jaké výši bude úvěr sjednáván, se s obžalovaným vůbec nebavil a on sám ani nikdy neměl v úmyslu vyřizovat úvěr toliko na částku 100.000 Kč. Výpověď tohoto svědka je částečně potvrzována i výpovědí obžalované D., ze které vyplývá, že M. K. požadoval vyřízení úvěru na částku 600.000 Kč a nezmiňovala částku nižší, navíc podle její výpovědi ji M. K. přesvědčoval i k vyřízení úvěru u jiných společností, čímž by písemné materiály zcela volně poskytnuté ze strany obžalovaného do moci M. K. byly zneužity i k dalším úvěrům a byla by tak způsobena vyšší škoda, na které by obžalovaný byl rovněž účasten. Určitým způsobem výpověď svědka M. K. potvrzuje svou výpovědi i svědkyně Š., podle které při podepisování dokumentů souvisejících se zaměstnáním, u něhož byl přítomen obžalovaný i M. K., nepadla zmínka o jakémkoliv úvěru a sám obžalovaný budil dojem, že ho celá záležitost ani příliš nezajímá. Zároveň tato svědkyně ve své výpovědi potvrdila udělení plné moci ze strany obžalovaného k veškerému zastupování ohledně záležitosti pracovních poměrů uzavřených jeho firmou s dalšími osobami, čímž bylo podle svědkyně umožněno, aby bez jakékoliv účasti obžalovaného mohla veškeré tyto záležitosti vyřizovat a to dokonce i ve vztahu k jiným osobám, než u kterých byly pracovní smlouvy v průběhu schůzky s obžalovaným řešeny. Výše uvedenými důkazy tedy byla obhajoba obžalovaného ohledně domluvené výše úvěru vyvracena. Lze pak mít za prokázáno, že obžalovaný poskytl M. K. součinnost ohledně fiktivního zaměstnání dalších osob s vědomím, že jím vystavené materiály budou použity k úvěrovým podvodům, jejichž objem zřejmě vůbec neřešil a musel tedy být přinejmenším srozuměn s tím, že tak bude způsobena škoda i v částkách převyšujících 500.000 Kč. Jestliže za těchto okolností obžalovaný v bodě 1) výroku tohoto rozsudku umožnil M. K. a N. D. spáchání trestného činu tím, že N. D. fiktivně přijal jako svého zaměstnance a podepsal v té souvislosti nezbytné dokumenty, naplnil jako pomocník znaky zločinu úvěrového podvodu dle § 211 odst. 1, 5 písm. c) trestního zákoníku, když zaviněným jednáním v podobě přinejmenším úmyslu nepřímého podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku umožnil uzavírání úvěrové smlouvy uvést nepravdivé skutečnosti ohledně zaměstnání a příjmů N. D. a vylákat tak úvěr ve výši 600.000 Kč.

Ve vztahu k bodu 2) výroku o vině tohoto rozsudku obžalovaný M. K. popřel, že by vědomě poskytl jakoukoliv součinnost s vyřizováním úvěru na jméno P. K. a to i jen tím způsobem, že by vědomě jmenovaného fiktivně zaměstnal u své firmy. Opětovně je však potřeba připomenout skutečnosti uvedené v předchozím odstavci tohoto odůvodnění, když by obžalovaný tím, že podepisoval listiny bez toho, aby blíže zkoumal jejich obsah, umožnil by fiktivní zaměstnání i P. K. jednak tím, že by mezi tiskopisy, které bez bližší kontroly

podepsal, mohly být i materiály vztahující se k jeho osobě a jednak tím, že podepsal plnou moc umožňující vyřizování pracovních poměrů i ve vztahu k dalším osobám a takovýto postup tedy vědomě vydal mimo svou kontrolu. Už takto by obžalovaný mohl jednat zaviněně přinejmenším v podobě úmyslu nepřímého dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Částečně je obhajoba obžalovaného v tomto bodě vyvrácena výpovědí svědka M. K., který po určitém vyhýbání se i u hlavního líčení nakonec připustil, že obžalovaný skutečně mohl vědět už v době podepisování materiálů souvisejících s fiktivním zaměstnáním P. K. o tom, že podepisuje i takovéto materiály. Jednoznačně je však obhajoba obžalovaného vyvrácena výpovědí svědkyně Š., která v průběhu hlavního líčení trvala na tom, že obžalovanému vysvětlila, co přesně podepisuje a muselo mu tedy být zřejmé, že podepisuje materiály související se zaměstnáním nikoli jedné, ale dvou osob, zároveň podle této svědkyně byly tiskopisy týkající se každé z těchto osob na zvláštní hromádce a obžalovanému by už takto muselo být zřejmé, že se jedná o dvě rozdílné osoby, když navíc na vrchním listu každé z těchto hromádek by se zřejmě nacházelo i jméno takové osoby. Pokud navíc obžalovaný v průběhu hlavního líčení předložil svůj mobilní telefon se záznamem komunikace mezi ním a M. K., pak se v této komunikaci zcela jednoznačně vyjadřoval v tom směru, že přiznává fiktivní zaměstnání celkem dvou osob, a to těch, k nimž podklady podepsal, což nepochybně museli být spoluobžalovaná D. a P. K.. Navíc po předložení pracovní smlouvy s posledně jmenovaným obžalovaný prohlásil, že se na této nachází jeho vlastnoruční podpis. Sám obžalovaný také v úvodu své výpovědi u hlavního líčení připustil, že M. K. se mu svěřil s tím, že hodlá vzít půjčku kvůli prodeji aut, přičemž v případě aut se jednalo o množné číslo a bylo by tak možno předpokládat, že se bude jednat o pokračující obchod, k němuž si M. K. bude potřebovat průběžně opatřovat finanční prostředky. Svědek K. pak u hlavního líčení popsal okolnosti vyřizování úvěru s použitím tiskopisů, které získal od M. K., i když nakonec požadovaný úvěr schválen nebyl. Po komplexním posouzení výše rozepsaných důkazů soudu nezbylo, než konstatovat, že ostatními důkazy byla obhajoba obžalovaného vyvrácena, a že tedy důkazní situace nasvědčuje tomu, že skutečně vědomě v podobě úmyslu přímého podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku umožnil M. K. a P. K. spáchání pokusu přečinu úvěrového podvodu dle § 211 odst. 1, 4 trestního zákoníku, jehož se měli dopustit tím, že při uzavírání úvěrové smlouvy uvedli nepravdivé údaje ohledně zaměstnání a příjmu P. K. a snažili se tak vylákat finanční prostředky ve výši 390.000 Kč.

Rovněž ve vztahu k bodu 3) výroku o vině tohoto rozsudku obžalovaný M. K. popřel, že by vědomě umožnil spáchání trestné činnosti, tentokrát ze strany M. K. a T. J., když popřel, že by vědomě M. K. zapůjčil své firemní razítko a toto si měl jmenovaný opatřit bez jeho vědomí a souhlasu, když do místa jeho bydliště, kde bylo razítko přechováváno, měl přístup. Pokud obžalovaný na podporu své obhajoby předložil textové zprávy obsažené v jeho mobilním telefonu, tak je nutno podotknout, že se jedná o zprávy z období od května 2015, zatímco ke skutku mělo dojít už v průběhu měsíců února či března 2015 a v uvedených zprávách je pouze ze strany obžalovaného požadováno navrácení razítka, aniž by bylo zmíněno, jak se toto do moci M. K. dostalo nebo kolikrát jej měl k dispozici. Nelze tedy konstatovat, že by uvedené textové zprávy obhajobu obžalovaného jakkoliv podporovaly, naopak jen dosvědčují to, že M. K. měl předmětné razítko v držení ještě i v průběhu května 2015 a toto tedy musel mít v držení buďto opakovaně anebo již v období přinejmenším od března 2015, aniž by obžalovaný proti tomuto činil nějaké kroky, kupříkladu v tom směru, že by zamezil přístupu M. K. do prostor, kde se toto razítko nacházelo, nebo toto razítko z těchto prostor uschoval jinam. Pokud pak obžalovaný v textových zprávách požaduje vrácení razítka, činí tak zjevně v rozčilení a v reakci na to, že M. K. neřešil platby sociálních odvodů na fiktivní zaměstnance obžalovaného, případně, že zajistil zaměstnání více osobám, než bylo původně dojednáno. Ani požadavek na vrácení razítka tedy nemusí nutně souviset s tím, že by

je chtěl obžalovaný vrátit proto, že bylo v moci M. K. neoprávněně. Že mu používání razítka umožnil sám obžalovaný přitom u hlavního líčení shodně jako v přípravném řízení potvrzoval i sám M. K., který navíc uváděl, že obžalovaný měl kontakt i na samotného T. J., což ostatně v průběhu hlavního líčení potvrdil i svědek J.. Je tedy otázkou, zda i v tomto případě nejednal obžalovaný zcela vědomě po předchozí dohodě s T. J., i když k prokázání takového jeho jednání v této trestní věci nejsou dostatečné důkazy. V každém případě však s ohledem na výše uvedené lze z důkazní situace dovodit, že obžalovaný umožnil používat své firemní razítko M. K. a za předpokladu, že je M. K. užíval, nijak mu v tomto nebránil. Je tedy nutno dovodit, že M. K. měl zmíněné razítko s vědomím obžalovaného. Obžalovaný přitom takto umožnil používání svého firemního razítka osobě, o které mu s ohledem na jejich předchozí jednání, popsané v bodech **1)** a **2)** výroku o vině tohoto rozsudku, muselo být zřejmé, že používá údaje jeho firmy k vystavování nepravdivých potvrzení o zaměstnání či obdobných dokladů a že tyto následně buď M. K. nebo další osoby využívají k podvodnému jednání s cílem vylákat podvodně finanční prostředky. Takto musel být obžalovaný přinejmenším srozuměn s tím, že pokud M. K. umožní mít v držení jeho firemní razítko, může jeho prostřednictvím jmenovaný páchat majetkovou trestnou činností, přičemž takovýmto umožněním používat razítko, jakož i předchozím podepsáním plné moci účetní, kterou dojednal M. K., umožnil obžalovaný, aby T. J. za použití fiktivních dokumentů o zaměstnání u firmy obžalovaného jednak požádal o úvěr u společnosti Česká spořitelna a.s. a jednak požádal o výplatu dávek podpory v nezaměstnanosti u Úřadu práce ČR, na které by jinak neměl právo. Obžalovaný takto musel být přinejmenším srozuměn s tím, že jím poskytnuté razítko či dříve podepsaná plná moc mohou být použity k páčání majetkové trestné činnosti a i v případě bodu **3)** výroku tohoto rozsudku se dopustil účastenství ke spáchání úmyslného trestného činu ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku úmyslným jednáním přinejmenším v podobě úmyslu nepřímého dle § 15 odst. 1, písm. b) trestního zákoníku. Pokud v případě bodu **3)** písm. a) výroku o vině tohoto rozsudku umožnil obžalovaný popsaným jednáním T. J., aby při uzavírání úvěru se společností Česká spořitelna a.s. uvedl nepravdivé údaje a vylákal částku 140.000 Kč, naplnil obžalovaný znaky účastenství v podobě pomoci k přečinu úvěrového podvodu dle § 2011 odst. 1,4 trestního zákoníku. Pokud pak T. J. za použití fiktivních dokumentů o zaměstnání u obžalovaného se zaregistroval u Úřadu práce ČR a požádal o výplatu dávek podpory v nezaměstnanosti, na které by jinak neměl nárok a které mu tak byly neoprávněně vyplaceny ve výši 32.635 Kč, dopustil se obžalovaný v případě bodu **3)** písm. b) výroku o vině tohoto rozsudku účastenství ve formě pomoci k přečinu podvodu dle § 209 odst. 1) trestního zákoníku, když umožnil, aby byli pracovníci Úřadu práce ČR uvedeni v omyl a na vylákání neoprávněných dávek podpory v nezaměstnanosti se ku škodě Úřadu práce ČR obohatil T. J.

V rámci úvah o ukládání trestu soud přihlédl ke společenskému zájmu, který byl jednáním obou obžalovaných porušen a kterým je zájem společnosti na ochraně cizího majetku. Soud rovněž hodnotil způsob provedení trestné činnosti. V případě obžalovaného K. bylo potřeba vyhodnotit relativně vyšší množství skutků trestné činnosti i samotný počet trestných činů, kterých se obžalovaný dopustil, i když v případě jednání pod bodem **3)** výroku o vině tohoto rozsudku je zavinění obžalovaného již velice mírné, byť se stále jedná ještě o zavinění úmyslné. Spíše ku prospěchu obžalovaného byla vyhodnocena výše škody v případě bodu **1)** výroku o vině tohoto rozsudku, když tato pouze mírně překročila hranici značné škody, na druhou stranu v případě bodu **2)** a bodu **3)** písm. a) výroku o vině tohoto rozsudku byla způsobena škoda již významněji překračující dolní hranici větší škody. Ku prospěchu obžalovaného je pak možnost přičítat i skutečnost, že nebylo prokázáno, že by svým jednáním opatřil přímo své osobně jakýkoliv prospěch a spíše se tak dostal jen do problémů mimo jiné i ve vztahu k České správě sociálního zabezpečení. Zároveň bylo ku prospěchu obžalovaného

zohledněno, že se dopustil toliko účastenství k trestnému činu, a to v nejmírnější formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. K osobě obžalovaného soud zjistil, že jde o osobu samostatně výdělečně činnou, v jejímž rejstříku trestů není doposud jediný záznam. S ohledem na dosavadní bezúhonnost obžalovaného je zřejmé, že na jeho osobu prozatím postačí působení toliko výchovným trestem odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu. Vzhledem k tomu, že trest byl ukládán za více trestných činů, bylo nutno jej ukládat podle pravidel pro ukládání úhrnného trestu podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku. V případě trestného činu dle § 211 odst. 5 trestního zákoníku, který obsahuje nej přísnější trestní sazbu, byl obžalovaný ohrožován trestem odnětí svobody v rozmezí od 2-8 roků. Soud v této souvislosti vyhodnotil doposud bezproblémovou osobu obžalovaného, spíše převažující polehčující okolnosti i částečné doznání z jeho strany a shledal, že se dostatečným jeví ještě ukládání trestu odnětí svobody při dolní hranici zákonného rozmezí, tedy v trvání 2 roků a 6 měsíců. Zkušební doba trvání 3 roků se jeví dostatečnou k dalšímu sledování chování obžalovaného a výchovnému působení trestu na jeho osobu tak, aby byl obžalovaný motivován obdobnou trestnou činností již neopakovat.

V případě obžalované D. je potřeba k jejímu prospěchu zohlednit výši škody, která pouze mírně přesáhla dolní hranici škody značné, stejně tak jako skutečnost, že podle provedeného dokazování neměla ona sama z trestné činnosti jakýkoliv prospěch a naopak je to ona, kdo se trestnou činností zadlužila a vylákaný úvěr použitý ve prospěch M. K. bude muset splácet. Obdobně jako u obžalovaného K. byl i u obžalované D. zohledněn motiv její trestné činnosti, kterým spíše než vlastní prospěch byla sledována pomoc další osobně, i když v případě obžalované již nejde toliko o účastenství podle § 24 trestního zákoníku, ale je hlavní pachatelkou. K osobě obžalované pak bylo zjištěno, že je v současné době zaměstnána jako operátorka a rovněž v jejím rejstříku trestů není jediný záznam. Vzhledem k těmto skutečnostem bylo v jejím případě možno ukládat toliko jen výchovný trest odnětí svobody a vzhledem k tomu, že v jejím případě byly shledány spíše jen polehčující okolnosti, když se jmenovaná k trestné činnosti i zcela doznala, bylo možno v jejím případě uložit trest odnětí svobody na samé dolní hranici v trvání 2 roků, když i tato obžalovaná byla ohrožována trestní sazbou v rozmezí od 2 do 8 let. S ohledem na charakter a závažnost trestné činnosti byla i v jejím případě stanovena spíše již středně dlouhá zkušební doba, která se jeví dostatečnou pro sledování jejího dalšího chování a motivování k vedení řádného způsobu života. Oproti návrhu státního zastupitelství nebyla v případě obžalované ukládána podmínka osvědčení v podobě povinnosti nahradit způsobenou škodu, když nebylo zjištěno, že by se obžalovaná trestnou činností jakkoliv obohatila či že by vlastní obohacení vůbec sledovala, a navíc se poškozená společnost Česká spořitelna a.s. ani s konkrétním nárokem na náhradu škody vůči obžalované k trestnímu řízení nepřipojila.

Zkušební doba podmíněného odsouzení v případě obou obžalovaných počíná běžet právní mocí tohoto rozsudku a po celou dobu jejího trvání bude sledováno, zda obžalovaní vedou řádný život. Pokud tak obžalovaní neučiní, může být rozhodnuto, a to i ještě v průběhu zkušební doby o tom, že původně podmíněně odložený trest odnětí svobody vykonají dle § 83 odst. 1 trestního zákoníku.

K trestnímu řízení se s nárokem na náhradu škody vůči obžalovanému M. K. připojil Úřad práce ČR, krajská pobočka v Ostravě, s částkou 32.635 Kč, což by měla být podle provedeného dokazování i finanční hotovost neoprávněně vylákaná na dávkách podpory v nezaměstnanosti T. J., k jehož trestné činnosti obžalovaný K. coby účastník dle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku přispěl. Vzhledem k tomu, že na vzniku uvedené škody měl obžalovaný svou trestnou činností podíl a lze tak konstatovat, že i on tuto škodu svým

trestným činem způsobil, byla obžalovanému v souladu s návrhem Úřadu práce ČR uložena podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinnost uvedenou škodu v plné výši nahradit.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Ostravě prostřednictvím Okresního soudu v Bruntále, a to buď ústně do protokolu, nebo písemně ve dvojím vyhotovení.

Podané odvolání musí být odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku či řízení předcházejícímu.

Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Bruntál dne 11.10.2016

Mgr. Marek Stach v.r.
-samosoudce-

Za správnost vyhotovení: Lenka Babíková
Vypravila: Michaela Františáková